

kui olleks tahtnud teina süddame mõttes üles leida.
„Eduard!“ ütles Jenner, „siinga ei olle luggu õige, sa olled rõuge-tõbbega kolo saanud, olgo kus tahes?“ —
Nüüd tunistas pois, kudda ta salamahiti ühel päwal toost wälja olli peasnud ja ühe rõuge-tõbbise lapse jure küllasse olli läinud, lootes se läbbi ka rõugeid sada; sest ükshäinis olli teinal aeg iggawaks läinud, ja teina lootis rõugede läbbi eedele jure sada. Sedda kuuldas tõusid praua ihofarwad püsti, ja tohter maenitses poisi, wõnamade feelu wasto elsimise pärast. „Eest olleks suur õnnetus wõinud tõusta,“ — ütles tohter — „kui Jumala suur eldus meie kurjust ja rumalast iggaford hääks ei wõttaks teha. Andke mulle andeks, aus praua! et miina essiteks mõttes seistes ära unustasin, kus ma olin.“ Nõnda üteldes jättis ta jumalaga, tõtas rutust ära ja ei talnud enne kui õhto ilja taggasi. Niisamoti teggi teina ka teisel ja kolmandamal päwal. Praua kuulis rahwa käest, et tohter ümberkaudo külades käinud, agga mis asja pärast? sedda ei teadnud seddagi. — Neljandamal õmikul kutsus tohter Betti enesega roho-aeda; kui teina lapsega enast siin üksi näggi, afas ta seddamaid elde ning ärdliko eäleaga nõnda räkima: „Mül on üks suur assi awalikuks tõusmas, ja kui siina, armas Betti, mind tahad aidata, siis wõime meie miino ue leidmise läbbi mitto ja mitto miljoni inimesi surma ja wiletsuse käest päästa.“ Siis seletas teina Bettile pikemalt, kudda teina arwo järel se kel lehma rõuged olnud, inimese rõugeid ei wõi saada.

Mittmes küllas, kus teina sele asja pärast otust püüdnud, olli teina kuulnud, et tüdrukud ja sulased kes kogemata leimade küllest rõugeid ollid saanud; kurjast rõuge-tõbbeist puutumata jäid. „Agga“ — küssas tohter jure — „enne kui maa-ilmale uut leidmist kirja läbbi ilmutama saan, enne pean ma weel katsels sulle ühe rõuge-tõbbise küllest rõugeid paäema, et näha saab, kas akawad siio külge wai ei aka. Ma arwan ja lootan, et tõbbi siio külge ei aka, siiski ei tohi ma sedda tõeste ette ütelda. Nüüd tunista mulle, armas laps! kas sa tahad hä meelega ühe tõbbise küllest enesele rõugeid lasta panna? Wagglise miina sedda ei teeks.“ Betti tõstis silmad taewa poole, paäi käed ristis ja wastas julgeste: „„Jah, ma tahan! Jumal on mind täini imelikul kombel oidnud, — on mind üksford jubba teie abbi läbbi surmast üles äratanud; selepärast tahan ma rõemuga endaga lasta teha, mis üksford tõige maa-ilmale õnneks wõib tõusta. Issanda tahtmine sündko! Teina ainus sündinud poeg läks ka inimese kassuks hääl meel el surma. Rõemuga tahan ma teina püha käfto möda teina jälgil käia.““ Tohter Jenner tõstis wagga lapse oma sülle, kiitis weffise silmadega teina usku ning julgust, ja pallus Jumalalt abbi ja õnnistust. — Sel samal päwal läks teina Bettiga küllasse, wõttis ühe rõuge-tõbbise küllest mädä, tärtis terrawa noakesega mõhed kriipsud Betti kae warre külgi ja panni rõuge-mädä igga aawakese sisse. — Nõie päwa pärast paranesid aawakesed ära, agga Betti ei saanud mitte rõugeid.